

er et Faktum, som ikke kan bestrides, det fremgaar tilstrækkeligt af de foreliggende Aktstykker, og det er saa mærkeligt, hvad jeg ogsaa tidligere under denne Forhandling har gjort opmærksom paa, at det nu er blevet Justitsministeren, som forsvarer hele dette Forhold og søger at forsvare de paagældende Læger.

Men jeg har Følelsen af, at dette Arbejde til Trods for alle de Juristerier og mystiske Talemaader, som have lydt under hele denne Forhandling, og til Trods for alle de Erklæringer, Ministeren har fremskaffet fra Karantænelæger, Baadførere, Opvartere o. s. v., o. s. v., ikke er lykkedes for den højtærede Minister. Jeg har siddet her og med Opmærksomhed hørt paa den højtærede Ministers lange Tale, og jeg er kommen til at tænke paa det gamle Ord om meget Skrig og lidt Uld. Jeg synes ikke, det er lykkedes den højtærede Minister at afkræfte Sundhedsstyrelsens Paastand om, at Stadslæge Hoff har begaaet disse forskellige graverende Ting. Det fremgaar ogsaa af de foreliggende Aktstykker, at Stadslæge Hoff ved Sagens Begyndelse angaaende disse Læger har afgivet en urigtig og overfladisk Erklæring, som staar i skarp Modsætning til det, der under Sagens senere Forløb i Virkeligheden er konstateret. Alligevel skal det nu være fastslaaet — og dæri er selvfølgelig den ærede Ordfører og det ærede Flertal enige med den højtærede Minister —, at forhenværende Stadslæge Hoff er en bedre og mere paalidelig Mand i Statens Tjeneste, end Dr. Muus var. Men man maa nu undskylde mig, at jeg er saa naiv, at jeg ikke kan forstaa det, jeg synes, at det i Virkeligheden er at vende op og ned paa alle moralske Begreber. Det er paa dette Punkt, vi finde Sagens Kærne, som er den, at den højtærede Minister har taget en Mand til Formand for Sundhedsstyrelsen, som netop i høj Grad er krompromitteret i den Retning, i hvilken man uden at kunne føre Bevis har rejst Beskyldninger mod den tidligere Formand. Jeg tror ogsaa, at man ude i Befolkningen er klar over dette Forhold og er paa det rene med, at det er en meget uheldig Administration, som paa den Maade føres fra Justitsministerens Side. Saa meget mere sørgeligt er det, som det netop er Retfærdighedens øverste Vogter her i Landet, der har tilladt sig dette. Det er virkelig ikke underligt, at den højtærede Minister i sin Skrivelse af 31. Januar til Sundhedsstyrelsen forbeholder sig selv at prøve, om disse Be-

skyldninger, der ere rejste mod de paagældende Læger, anfægte Stadslæge Hoffs Kvalifikationer til at være Sundhedsstyrelsens Formand, thi det vilde vist være ham umuligt at faa nogen anden Domstol end netop ham selv til at godkende de Kvalifikationer, som Hr. Hoff efter hans Mening skulde have fremfor Dr. Muus, naar man altsaa i begge Tilfælde skal maale med samme Maalestok, nemlig med den, som den højtærede Minister har anvendt overfor Dr. Muus. Jeg tror, at hvis en anden Domstol skulde afgøre Spørgsmaalet om disse Kvalifikationer, vilde baade Læge Hoff og den højtærede Minister blive dømt og blive dømt haardt. Det er ogsaa karakteristisk, at den højtærede Minister i den samme Skrivelse, Skrivelsen af 31. Januar, ligefrem opfordrer Sundhedsstyrelsens Medlemmer til at pakke deres Sager sammen og forsvinde.

Denne Skrivelse, som den højtærede Ordfører citerede før, er ikke tidligere fremdragen. Det forekommer mig, at denne ministerielle Skrivelse er af en saadan Beskaffenhed, at den var bedre tjent med ikke at blive berørt under denne Behandling, jeg synes ikke, at den er flatterende for den højtærede Minister. Han antyder heri, at disse oppositionelle Medlemmer af Sundhedsstyrelsen hellere maa forsvinde, for saa vidt de maatte føle sig brøstholdne ved at arbejde sammen med Hoff, idet han udtaler: „Jeg er villig til, naar Begøring derom fremkommer til mig, at søge fritaget eller fritage disse Medlemmer for det dem overdragne Hverv“. Han tilføjer dog: „Ligesom jeg imidlertid vilde beklage overilede Skridt i saa Henseende, saaledes maa jeg af Hensyn til Kontinuiteten i Sundhedsstyrelsens Arbejde finde det særdeles ønskeligt, at saadan Tilbagetræden kun finder Sted med passende Mellemlum for de enkeltes Vedkommende“. Dette Citat blev før fremført af den ærede Ordfører, som syntes at være særdeles tilfreds med det hele. Det mener jeg nu ikke, der er nogen Grund til; man kan i dette Tilfælde sige, at paa den Maade fører den ene Voldsomhed let den anden med sig, i alt Fald synes jeg, at Skrivelsens Indhold er betegnende for Ministerens ret brutale og smaalige Maade at være paa og for den Aand og Tone, som besjæler vor nuværende Justitsminister, jeg synes ikke, at den er den Mand værdig, som beklæder en Justitsministers ophøjede Stilling her i Danmark.

Men man kommer mere og mere til